

**TEATR WIELKI W ŁODZI
BALLETO DEL TEATRO
DELL'OPERA DI ROMA
BALLET FLAMENCO
SARA BARAS**

**KIBBUTZ CONTEMPORARY
DANCE COMPANY
THE TOKYO BALLET
SYDNEY DANCE
COMPANY**

Patronat Honorowy
Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej
Andrzeja Dudy

**XXV Łódzkie Spotkania Baletowe
Teatr Wielki w Łodzi**

konferencja prasowa 07/05/2019

Łódzkie Spotkania Baletowe

Taneczne biennale z 50-letnią tradycją, które na przestrzeni lat stały się największą i najbardziej prestiżową imprezą baletową w Polsce. Ideą festiwalu jest upowszechnianie sztuki baletowej i aktualnych osiągnięć choreograficznych, zarówno w balecie klasycznym, jak i różnorodnych nurtach tańca współczesnego. Również w ramach jubileuszowych XXV Łódzkich Spotkań Baletowych Teatr Wielki proponuje bogatą i stojącą na najwyższym poziomie artystycznym ofertę programową, umożliwiając polskiej publiczności bezpośredni kontakt z najwybitniejszymi tancerzami i choreografami z całego świata.

Inicjatywa powstania festiwalu w 1968 roku to wspólny pomysł **Stanisława Piotrowskiego** (dyrektor naczelny), **Witolda Borkowskiego** (kierownik baletu i choreograf) i **Stanisława Dyzbardisa** (kierownik literacki), przy pełnym poparciu **Zygmunta Latoszewskiego** (dyrektor artystyczny). Czy spodziewali się, że festiwal przetrwa tyle lat, dziś trudno powiedzieć. Faktem jest, że tylko raz w 1978 roku Spotkania nie odbyły się, a następne zaplanowane na 1980 rok, z przyczyn oczywistych, zostały przełożone na rok następny. I choć często nie obywało się bez kłopotów i zawirowań, to konsekwencja i zaangażowanie organizatorów, ale też ogromne zainteresowanie i aplauz widzów po festiwalowych prezentacjach, przekonywały wszystkich, od których zależało życie festiwalu, że można, warto i trzeba.

Rangę i niepowtarzalność łódzkich Spotkań określały przez lata tej miary nazwiska choreografów co: Maurice Béjart, Alicia Alonso, Jiří Kylian, William Forsythe, Daniel Ezralow, Boris Ejfman, Mats Ek, Birgit Cullberg, Ivan Marko, a z polskich: Janina Jarzynówna-Sobczak, Conrad Drzewiecki, Teresa Kujawa, Henryk Tomaszewski, Gustaw Klauzner, Emil Wesołowski, Ewa Wycichowska, których prace wyznaczały trendy dla rozwoju sztuki choreograficznej, tanecznych form scenicznych i współczesnego teatru tańca.

Na scenie Teatru Wielkiego wystąpiły największe nazwiska polskiego tańca: Barbara Bittnerówna, Krystyna Mazurówna, Bożena Kociołkowska, Ewa Głowacka, Iwona Wakowska, Ewa Wycichowska, Eugeniusz Jakubiak, Wojciech Wiesiołowski, Tadeusz Matacz, Kazimierz Wrzosek, Emil Wesołowski, Sławomir Woźniak. I gwiazdy formatu światowego: Maja Plisiecka, Alicia Alonso, Nadieżda Pawłowa, Ana Laguna, Sylvie Guillemé, Margherita Parilla, Michaił Barysznikow, Jorge Donn, Ivan Marko, Glen Tetley, Christopher Bruce, Daniel Ezralow, Kevin Heigen.

Do najważniejszych zespołów goszczących na scenie łódzkiego Teatru Wielkiego należą: Balet XX Wieku Maurice'a Béjarta, Nederlands Dans Theater, Sadler's Wells Royal Ballet, Ballet Rambert, Cullberg Ballet, Batsheva Dance Company, Balet Teatru Bolszoi z Moskwy, Sanktpetersburski Teatr Baletu Borisa Ejfmana, Ballet Nacional de Cuba, Stuttgarter Ballett, Elisa Monte Dance Company, Kibbutz Contemporary Dance Company, Akram Khan Company, Corpo Di Ballo Teatro Alla Scala.

Długo można by wymieniać nazwiska tancerzy, i choreografów, i nazwy zespołów, ale oprócz tego „okna na świat”, jakim były i są bezsprzecznie Łódzkie Spotkania Baletowe, tych wielu wzruszeń, łez i uśmiechów to także wiele pokoleń polskich tancerzy, którzy oglądając spektakle łódzkich Spotkań czerpali z nich wiedzę, doświadczenie i natchnienie do dalszej pracy nad sobą i do inspiracji w tworzeniu nowych dzieł scenicznych.

W jubileuszowej XXV edycji Festiwalu – od 11/05 do 23/06/2019 – wezmą udział zespoły baletowe światowego formatu takie jak: Balletto del Teatro dell' Opera di Roma (Włochy), Kibbutz Contemporary Dance Company (Izrael), Sara Baras Flamenco Ballet Company (Hiszpania), Sydney Dance Company (Australia) oraz The Tokyo Ballet (Japonia). Na otwarcie ŁSB balet Teatru Wielkiego w Łodzi zaprezentuje premierę w choreografii **Ivana Cavallariego**, wybitnego tancerza i choreografa kierującego obecnie zespołem baletowym Les Grands Ballet Canadiens z Montrealu. Specjalnie dla naszego zespołu baletowego Cavallari tworzy choreografię o życiu Ludwiga van Beethovena pt. „**Silence/Cisza**” do jego muzyki.

Łódzkie Spotkania Baletowe w liczbach:

25 edycji festiwalu
527 tytułów,
389 choreografów,
75 zagranicznych i 13 polskich zespołów
ponad 6000 tancerzy z całego świata

PROGRAM XXV ŁÓDZKICH SPOTKAŃ BALETOWYCH

11.05 (sobota) godz: 19:00 - XXV ŁSB / Teatr Wielki w Łodzi - **CISZA/SILENCE**
12.05 (niedziela) godz: 19:00 - XXV ŁSB / Teatr Wielki w Łodzi - **CISZA/SILENCE**
16.05 (czwartek) godz: 19:00 - XXV ŁSB / Balletto del Teatro dell' Opera di Roma - **LA SYLPHIDE**
17.05 (piątek) godz: 19:00 - XXV ŁSB / Balletto del Teatro dell' Opera di Roma - **LA SYLPHIDE**
24.05 (piątek) godz: 19:00 - XXV ŁSB / Kibbutz Contemporary Dance Company - **HORSES IN THE SKY**
25.05 (sobota) godz: 19:00 - XXV ŁSB / Kibbutz Contemporary Dance Company - **MOTHER'S MILK**
31.05 (piątek) godz: 19:00 - XXV ŁSB / Teatr Wielki w Łodzi - **CISZA/SILENCE**
7.06 (piątek) godz: 19:00 - XXV ŁSB / Ballet Flamenco Sara Baras – **SOMBRAS**
8.06 (sobota) godz: 19:00 - XXV ŁSB / Ballet Flamenco Sara Baras – **SOMBRAS**
18.06 (wtorek) godz: 19:00 - XXV ŁSB / Sydney Dance Company - **AB [INTRA]**
19.06 (środa) godz: 19:00 - XXV ŁSB / Sydney Dance Company - **AB [INTRA]**
22.06 (sobota) godz: 19:00 - XXV ŁSB / The Tokyo Ballet - **THE KABUKI**
23.06 (niedziela) godz: 19:00 - XXV ŁSB / The Tokyo Ballet - **THE KABUKI**

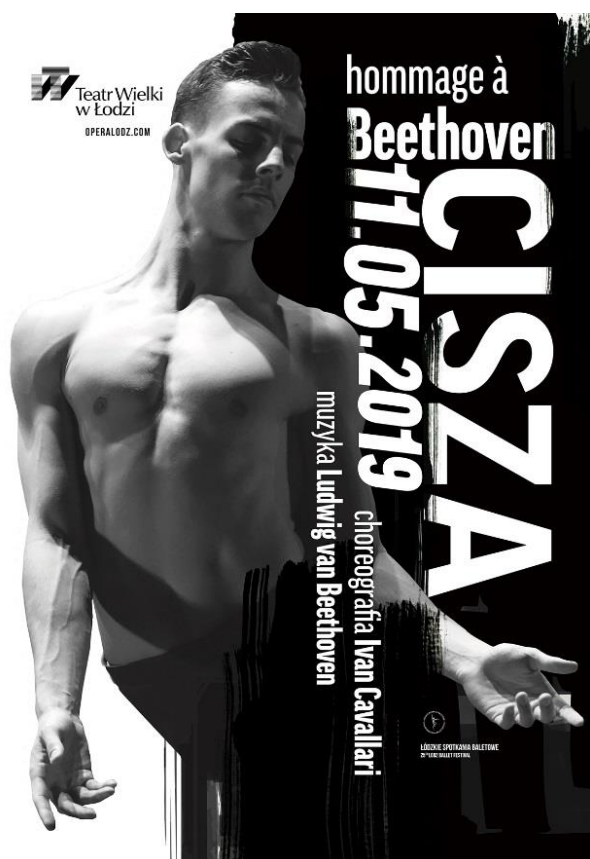
Teatr Wielki w Łodzi

Silence / Cisza

Prapremiera: 11.05.2019, godz. 19:00

II prapremiera: 12.05.2019, godz. 19:00

Kolejny spektakl: 31.05.2019, godz. 19:00

Spektakl baletowy w trzech częściach z udziałem orkiestry.

Historia Ludwiga van Beethovena była interpretowana przez artystów różnych epok. Rozpoczynając pracę nad „Ciszą”, skupiałem się przede wszystkim na dorobku muzycznym kompozytora. Była to pierwsza iskra, która zapoczątkowała projekt i z czasem przerodziła się w niesłabnącą inspirację.

Fabula spektaklu skupia się na różnych aspektach życia kompozytora, niekoniecznie w porządku chronologicznym. Niektóre – wydawałoby się – detale mogą stać się początkiem kolejnego etapu życia, rytuałem przejścia. Odniosłem się między innymi do tragicznego wydarzenia, a mianowicie postępującej głuchoty Beethovena. Jednak moją myślą przewodnią było przede wszystkim przedstawienie muzycznego testamentu genialnego kompozytora.

To, co intryguje mnie najmocniej w twórczości Beethovena, to sposób, w jaki

odkrywa nasze człowieczeństwo, a także kwestie życia i śmiertelności. Muzyka Beethovena jest ogromną falą, która nakrywa nasze ciało i spowija duszę. I właśnie tam, w duszy muzyka, rodziły się mistrzowskie kompozycje. Powstawały z pominięciem zmysłu słuchu; absolutny zmysł muzyczny, jaki posiadał Beethoven okazał się być nieprzezwyciężony. Dlatego też jego kompozycje są szczególnym darem dla ludzkości, fragmentami duszy człowieka genialnego.

Trzecia część choreografii, zatytułowana „post-mortem” stworzyła szczególną przestrzeń do interpretacji strony muzycznej jak i do uwypuklenia istoty przedstawienia. Zespoleń nut (białych i czarnych) oraz osiągnięcie przez nie idealnej harmonii to symbol perfekcji, która może zostać osiągnięta tylko poprzez pełne zaangażowanie i metafizyczne połączenie ze sztuką.

Ivan Cavallari

RELIZATORZY:

Kierownictwo muzyczne: **Michał Kocimski**
Choreografia: **Ivan Cavallari**
Dekoracje, kostiumy: **Anna Chadaj**
Reżyseria światła: **Michał Głaszczka**
Projekcje video: **Krzysztof Niemczycki**
Asystenci choreografa: **Natalia Fedorowa, Grzegorz Brożek**
Inscjenci: **Anna Krzemińska, Mariusz Caban**

OBSADA:

Beethoven - Człowiek: **Joshua Legge, Gintautas Potockas, Dominik Senator**
Beethoven - Kreator: **Brandon Demmers, Tomu Kawai**
Beethoven - Geniusz: **Joshua Legge, Koki Tachibana, Yuki Itaya**
Beethoven - Dziecko: **Mikołaj Mikołajewski, Wojciech Wiśniewski**
Josephine: **Lydia Boutfeux, Laura Korolczuk, Riho Okuno**
Julietta: **Alicja Bajorek, Maria Góralczyk, Boglarka Novak**
Karl - Kuzyn: **Bartosz Białowas, Paweł Kurpiel, Jakub Olejnik**
Matka: **Ekaterina Kitaeva-Muśko, Riho Okuno**
Ojciec: **Nazar Botsiy, Krzysztof Pabjańczyk**
Casper: **Brożek Grzegorz**
Główna Para: **Maria Góralczyk, Aleksandra Gryś, Monika Maciejewska-Potockas, Witold Biegański, Joshua Legge, Gintautas Potockas**

Fortepian solo: **Taras Hlushko, Marcin Werner**
Orkiestra Teatru Wielkiego w Łodzi
Dyrygent: **Michał Kocimski**

W spektaklu wykorzystano utwory Ludwiga van Beethovena:

- **VIII Symfonia F-dur op.93** (1814)
- **Wielka fuga (wersja kameralna) B-dur op.130** (1826)
- **V Koncert fortepianowy Es-dur Cesarski** (1809)

XXV ŁÓDZKIE SPOTKANIA BALETOWE
25TH ŁÓDZ BALLET FESTIVAL
11.05–23.06.2019

Teatr Wielki w Łodzi – Cisza/Silence

11.05.2019 godz.19:00 | 12.05.2019 godz.19:00
31.05.2019 godz.19:00

BILETY DOSTĘPNE NA
WWW.OPERALODZ.COM

Ivan Cavallari - choreograf
Ivan Cavallari urodził się w 1964 r. w Bolzano we Włoszech. Edukację baletową rozpoczął w szkole przy Teatro alla Scala w Mediolanie, gdzie szybko został uznany za wielki talent i w 1981 r. otrzymał stypendium do Akademii Baletu Bolszoi, w której kontynuował naukę do roku 1983. W latach 1984-85 brał udział w spektaklach szkoły baletowej Teatro alla Scala, zanim w 1986 roku dołączył do zespołu Stuttgarter Ballett, w którym – za dykcji Marcii Haydée i później Reida Andersona – był solistą,

a następnie pierwszym tancerzem. Cavallari tańczył wszystkie główne partie stworzone przez słynnego

choreografa Johna Cranko oraz jako baletmistrz regularnie przygotowywał realizacje jego dzieł z zespołami takimi jak Royal Ballet Covent Garden, La Scala, Czeski Balet Narodowy. Uczestniczył w realizacjach wielu dzieł Uwe Scholza, a także przygotowywał choreografie dla Stuttgarter Ballett, zespołu baletu Staatsoper Hannover, Teatru Wielkiego w Łodzi, zespołu baletu Nationaltheater Mannheim, Opery Wiedeńskiej oraz Staatsgalerie Stuttgart.

W latach 2007-2012 roku był dyrektorem artystycznym West Australian Ballet, najstarszego zespołu tanecznego w Australii. W roku 2013 został dyrektorem artystycznym zespołu baletowego l'Opéra national du Rhin, gdzie wystawił po raz pierwszy swoje własne choreografie, w tym Pinokia (2014) i Dziadka do orzechów (2016). W sezonie 2017/18 objął funkcję dyrektora artystycznego Les Grands Ballets Canadiens.

Anna Chadaj – dekoracje, kostiumy

Absolwentka Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie – Międzywydziałowej Katedry Scenografii w pracowni prof. M. Jarnuszkiewicza oraz prof. Pawła Dobrzyckiego na Wydziale Architektury Wnętrz – którą ukończyła z wyróżnieniem w 2006 roku. Ponadto jest absolwentką Policealnego Studium Technik Teatralnych i Telewizyjnych w Warszawie (2001).

Tworzy dekoracje i kostiumy do spektakli w teatrach dramatycznych, muzycznych, operach oraz teatrach lalek. Współpracowała m.in. z Teatrem Muzycznym Capitol we Wrocławiu („Trzej Muszkieterowie”, „Tempus Fantasy”, „Czarnoksiężnik z Krainy Oz”), Teatrem Rozrywki w Chorzowie (Młody Frankenstein, Zobacz Alicjo), Teatrem Muzycznym w Poznaniu, Teatrem Muzycznym w Łodzi („Cyrano”), Teatrem im. Stefana Jaracza w Łodzi („Ich czworo”), Teatrem Bagatela w Krakowie („Poskromienie złośnicy”, „Mefisto”), Teatrem im. C.K. Norwida w Jeleniej Górze, Teatrem Zagłębia w Sosnowcu, Lubuskim Teatrem im. Leona Kruczkowskiego w Zielonej Górze, Teatrem im. Stefana Jaracza w Olsztynie („Woyzeck”), Teatrem Dramatycznym w Warszawie, Operą Krakowską, Wrocławskim Teatrem Lalek, Teatrem Lalek Banialuka w Bielsku Białej, Teatrem Pinokio w Łodzi, Teatrem Lalki i Aktora „Kubuś” w Kielcach, Teatrem Lalki i Aktora w Wałbrzychu, Teatrem Dzieci Zagłębia im. Jana Dormana w Będzinie, Teatrem Maska w Rzeszowie, Białostockim Teatrem Lalek i wieloma innymi.

W 2015 roku reprezentowała Polskę na wystawie podsumowującej 25-lecie kostiumografii światowej na quadriennale scenograficznym w Pradze oraz na Costume Design at The Turn of the Century: 1990-2015 w A.A. Bakhrushin State Central Theatre Museum w Moskwie (2015). Jest także autorką kostiumów Ceremonii Otwarcia Europejskiej Stolicy Kultury Wrocław 2016.

Wojciech Domagała – kierownik baletu

Absolwent Państwowej Szkoły Baletowej im. Feliksa Parnella w Łodzi oraz Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina w Warszawie na kierunku edukacja artystyczna w zakresie sztuki muzycznej specjalność: pedagogika baletowa.

W latach 1995-2017 zatrudniony w zespole Teatru Wielkiego w Łodzi, gdzie przez lata swojej kariery awansował z tancerza zespołowego na solistę baletu. Ważniejsze role to: Puk („Sen nocy letniej”), Moryc Welt („Ziemia obiecana”), Przyjaciel Alberta („Giselle”), partia tytułowa w „Wolfgangu Amadeuszu”, Joker („Śpiąca królewna”), solista („Bolero”), Cardio duet, Siostra („Kopciuszek”), taniec rosyjski („Dziadek do Orzechów”), mazurka („Jezioro łabędzie”), Beniolio („Romeo i Julia”), Tom („Contact”), Mozart duet, Hopak („Gala baletowa”), Apsik i Mędrek („Królewna Śnieżka i siedmiu krasnoludków”), Sancho Pansa („Don Kichot”).

Od 2007 roku pedagog tańca klasycznego w Ogólnokształcącej Szkole Baletowej im. Feliksa Parnella w Łodzi. Z jego klas wyszli uczniowie – zdobywcy nagród na konkursach baletowych zarówno krajowych, jak i międzynarodowych. Osiągnięcia te zostały docenione w 2017 roku Nagrodą Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego za wybitne osiągnięcia w pracy dydaktyczno- wychowawczej oraz artystycznej. W latach 2007-2017 wykładowca techniki tańca klasycznego i metodyki nauczania tańca klasycznego w Akademii Humanistyczno-Ekonomicznej w Łodzi. Od listopada 2017 roku pełni funkcję pedagoga w macierzystym zespole baletowym. W lutym 2018 roku zostały mu powierzone obowiązki kierownika zespołu baletu.

Michał Kocimski – kierownik muzyczny

Rocznik 1976. Oboista i dyrygent. Uzyskał dyplomy z wyróżnieniem na wydziałach: instrumentalnym Akademii Muzycznej w Łodzi w klasie oboju prof. Jana Ciepluchy oraz dyrygentury symfoniczno-operowej w klasie prof. Bogusława Madeja i prof. Ryszarda Dudka na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie. W latach 2000-10 był asystentem dyrygentów światowego formatu, m.in. Claudio Desderiego (szefa artystycznego Teatro Massimo w Palermo), Jacova Bergmana (New York Orchestra w USA), Andrei Licaty (Baltimore Opera Company w USA) oraz Krzesimira Dębskiego i Tadeusza Kozłowskiego (Teatr Wielki w Łodzi). W 2009 roku został zaproszony przez Plácida Dominga do poprowadzenia części jego koncertu zorganizowanego z okazji 90-lecia województwa łódzkiego w Teatrze Wielkim.

W latach 2010-13 jako dyrygent był na stałe związany z Teatrem Wielkim w Łodzi. W 2010 roku poprowadził premierę *Romea i Julii* Prokofiewa, a rok później światową prapremierę widowiska baletowego *Spotkania w dwóch niespełnionych aktach* –w choreografii wybitnej łódzkiej tancerki i choreografki, wieloletniej dyrektorki Polskiego Teatru Tańca Ewy Wycichowskiej, z muzyką Krzysztofa Knittla. W Teatrze Wielkim w Łodzi dyrygował spektaklami baletowymi (*Valentino* Dębskiego, *Jezioro łabędzie* Czajkowskiego, *Królewna Śnieżka* Pawłowskiego), musicalowymi (*My Fair Lady* Loewego, *Błękitny zamek* Czubatego), operowymi (*Wolny strzelec* Webera, *Dydona i Eneasz* Purcella, *Zamek Sinobrodego* Bartóka – na XVIII Bydgoskim Festiwalu Operowym) oraz operetkowymi (*Księżniczka czardasza* i *Hrabina Marica* Kálmána). W ramach realizacji *Damy pikowej* Czajkowskiego, *Kochanków z klasztoru Valldemosa* Ptaszyńskiej, *Marii Stuarty* i *Anny Boleny* Donizettiego, *Madamy Butterfly*, *Toski*, *Cyganerii* Pucciniego, *Nabucca* i *Traviaty* Verdiego w Teatrze Wielkim w Łodzi współpracował z wybitnymi reżyserami, m.in. Mariuszem Trelińskim, Waldemarem Zawodzińskim, Maciejem Korwinem, Jackiem Gąsiorowskim, Tomaszem Koniną, Laco Adamikiem.

Od 2011 roku Michał Kocimski prowadzi zajęcia dla młodych adeptów sztuki wokaln-aktorskiej oraz dyrygenckiej, pracując, jako nauczyciel akademicki w rodzimej Akademii. W 2013 roku objął kierownictwo muzyczne prapremiery musicalu operowego Włodzimierza Korcza *Łódź Story*. Będąc muzyczną wizytówką Łodzi, spektakl ten cieszył się ogromną popularnością i jako jedyny pośród akademickich produkcji był wznawiany i prezentowany do kwietnia 2017 roku.

Od grudnia 2017 roku Michał Kocimski jest również kierownikiem muzycznym Teatru Wielkiego w Łodzi.

**MARSZAŁEK
WOJEWÓDZTWA ŁÓDZKIEGO**
Grzegorz Schreiber

Spektakl odbywa się pod patronatem
Marszałka Województwa Łódzkiego Grzegorza Schreibera

Teatro dell'Opera di Roma

La Sylphide

16, 17 maja 2019

LA SYLPHIDE (balet w dwóch aktach)

muzyka - **Hermann Severin von Løvenskjold**

choreografia - **Paul Chalmer wg Augusta Bournonville'a**

scenografia - **Michele Della Cioppa**

kostiumy - **Shizuko Omachi**

wykonawcy: pierwsi soliści, soliści, koryfeje oraz zespół baletowy Teatro dell'Opera di Roma

(muzyka z nagrania Orkiestry Teatro dell'Opera di Roma)

O spektaklu

La Sylphide jest „baletem białym”, z którego wywodzi się balet romantyczny. Jego wyjątkowy, subtelny charakter przetrwał w nienaruszonej formie do dnia dzisiejszego. Ten spektakl to kamień milowy w historii baletu; dzieło, które stało się początkiem rewolucji zarówno na płaszczyźnie technicznej, jak i estetycznej. Zwiewny przezroczysty biały strój, tzw. „paczka” oraz puenty to elementy, które stały się fundamentem symboliki klasycznego baletu.

Pierwsza wersja *La Sylphide* została zaprezentowana w Paryżu w 1832 r. w choreografii Filippa Taglioni, z muzyką Jeana Schneitzhöffera. Latem 1834 r. August Bournonville zachwycony przedstawieniem, zdecydował włączyć je do repertuaru Opery Kopenhaskiej. Od tego czasu spektakl okrzyknięto arcydziełem i zaczęto pokazywać go na deskach najważniejszych światowych teatrów. W 1966 roku balet doczekał się być może najlepszej w dziejach interpretacji ról Jamesa i Sylfidy w wykonaniu niezapomnianych Carli Fracci i Rudolfa Nureyeva. Uwspółcześniona wersja w adaptacji Mainy Gielgud została wystawiona w Teatro Nazionale w roku 2013. Wspaniała scenografia Michele'a Della Cioppy oraz niezwykle kostiumy Shizuko Omachi sprawiły, że granica między światem realnym, a magicznym jest trudna do uchwycenia.

ZESPÓŁ BALETOWY Teatro dell'Opera

W 1928 roku miasto Rzym przejęło Teatro Costanzi i nadało mu nazwę Teatro *Reale* dell'Opera. Przy operze powstała szkoła baletowa, której celem było kształcenie młodych tancerzy dla zespołu baletowego opery. Jednymi z pierwszych dyrektorów szkoły baletowej byli Ileana Leonidov i Dmitri Rostov, którzy objęli stanowiska po takich światowej sławy tancerzach jak włoski tancerz, choreograf i baletmistrz Opery w Budapeszcie - Nicola Guerra czy Boris Romanov z Teatru Maryjskiego w Petersburgu.

W latach 1938 - 1945 dzięki charyzmatycznemu węgierskiemu choreografowi Aurelowi Millosowi zespół baletowy Opery Rzymskiej osiągnął wielki sukces i zaczął być traktowany na równi z innymi zespołami artystycznymi teatru.

Od końca II wojny światowej baletem Opery Rzymskiej kierowali wybitni baletmistrzowie i dyrektorzy: Anton Dolin, Erik Bruhn, Zarko Prebil, André Prokovsky, Maya Plisetskaya, Pierre Lacotte, Vladimir Vasiliev, Elisabetta Terabust, Giuseppe Carbone, Amedeo Amodio, Carla Fracci i Micha van Hoecke.

Na przestrzeni lat zespół zrealizował najważniejsze choreografie, zarówno klasyczne jak i współczesne, z repertuaru czołowych włoskich i zagranicznych choreografów, takich jak Marius Petipa, George Balanchine, Michel Fokin, Frederick Ashton, Roland Petit, Léonide Massine, Wacław Niżyński, John Cranko, Luigi Manzotti, August Bournonville, Amedeo Amodio, Antonio Gades i Micha van Hoecke.

W kwietniu 2015 roku gwiazda Opery Paryskiej Eleonora Abbagnato przejęła zarządzanie zespołem baletowym Opery Rzymskiej. Jej celem w trakcie sprawowania dyrekcji w sezonie 2015/2016 było wyszukiwanie młodych włoskich talentów baletowych, odnowienie repertuaru i wzbogacenie profilu zespołu o taniec współczesny poprzez zapraszanie do współpracy wielkich choreografów m.in. Williama Forsythe'a, Benjamin Millepied, Angelina Preljocaja, Christophera Wheeldona i Giuliano Peparini.

W trakcie sprawowania dyrekcji w następnym sezonie 2016/2017 Eleonora Abbagnato zaprosiła ponownie Patricię Ruanne, Angelina Preljocaja i Giugliano Pepariniego. Zespół zrealizował m.in. premierę złożoną z trzech choreografii Rollanda Petit, tryptyk Jeroma Robbinsa składający się z choreografii: Jerome'a Robbinsa, Angelina Preljocaja i Aleksandra Ekmana oraz spektakl młodego francuskiego choreografa Jean-Guillaume'a Barta.

W trzecim sezonie sprawowania dyrekcji (2017/2018) Eleonora Abbagnato kontynuowała cele założone w poprzednich sezonach. Poza choreografiami Giuliano Pepariniego i Jean-Guillaume'a Barta, cieszącymi się wielkim uznaniem publiczności, zostały wystawione dzieła zarówno z repertuaru klasycznego jak i współczesnego (m.in. Serge'a Lifara, Rolanda Petit, Jiří Kyliána, Johana Ingera, Williama Forsythe'a i Kennetha MacMillana).

Premierą rozpoczynającą sezon 2017/2018 był *Don Kichot* Minkusa w choreografii Laurent Hilaire'a, inspirowany zarówno oryginalną wersją Mariusa Petipy i Alexandra Gorsky'ego, jak i fenomenalną adaptacją Mikhaila Baryshnikova. Sezon 2018/2019 otworzyło *Jezioro łabędzie* w choreografii Benjamin Pecha, następnie realizacja *Carmen* Jiříego Bubeníčka w nowej wersji. Kolejnym wydarzeniem będzie Wieczór Philipa Glassa (*Serata Philip Glass*) w hołdzie wielkiemu amerykańskiemu kompozytorowi, składający się z czterech choreografii różnych twórców: Giorgio Manciniego, Benjamin Millepied, Sebastiena Bertauda i Jerome'a Robbinsa. Następnie publiczność po raz pierwszy będzie miała okazję podziwiać *Królowną Śnieżkę* w choreografii Angelina Preljocaja. Sezon zakończy *Don Kichot* w choreografii Laurent Hilaire'a.

KIBBUTZ CONTEMPORARY DANCE COMPANY

dyrektor artystyczny - Rami Be'er
dyrektor wykonawczy - Amira Teomi
zarządzanie międzynarodowe - Avital Arts Agency
dyrektor techniczny - Diego Fernandez
dźwięk i światło - Lior Cohen
technika - Ofer Abramovitz
menedżer ds. produkcji - Zadok Zemach
kierownik prób - Nitza Gombo
garderoby - Ofra Sharon Heimann

Mother's Milk

25 maja 2019

choreografia, scenografia i światła - Rami Be'er
muzyka - Jan Sebastian Bach, James Blake, Tiny Fingers, Peter Sellers, Meira Asher, Jóhann Jóhannsson, Dan Romer & Behn Zeitlin, Olafur Arnalds & Alice Sara Ott, Nicolas Jaar, A. Tobin, Les Claypool
dźwięk - Rami Be'er, Alex Claude
kostiumy - Rami Be'er, Lilach Hatzbani
kierownictwo prób - Nitza Gombo

Dla moich rodziców, Shoshy i Menny'ego Be'er, którzy odeszli w tym roku.

Rami Be'er

Mother's Milk. Pieśń miłosna na cześć rodziców

Wykorzystując język tańca, dyrektor artystyczny zespołu Rami Be'er zgłębia swoją fascynację europejskim dziedzictwem kulturowym, którą zaszczerpili mu doświadczeni Holocaustem rodzice. Na chwilę udaje mu się obudzić, przekazane przez nich, wspomnienia dotyczące życia i kultury. Na słabo oświetlonej – głównie przez wiszący pośrodku żyrandol – scenie, choreograf stworzył mroczną przestrzeń, w której słychać tylko bicie serca.

W przedstawionych kompozycjach widać dziedzictwo ojca Ramiego – był on wybitnym architektem, który w połowie lat pięćdziesiątych dwudziestego wieku stworzył koncepcję architektoniczną kibucu, wyrażającą idee jego mieszkańców, których życie opierało się na współpracy i równości w obrębie zjednoczonej, jednorodnej społeczności.

Be'er prezentuje jedno z najwspanialszych requiem ostatnich lat, stworzone przy użyciu języka tańca. To dzieło, które jest z jednej strony abstrakcyjne, ponadczasowe, uniwersalne, a z drugiej strony opowiada intymną historię miłosną rodziców, wyrażając również wielkie poczucie straty po ich odejściu.

Yonat Rothman

Horses in the Sky

24 maja 2019

choreografia, scenografia i światła - Rami Be'er

muzyka - Faultline, J. Carpenter's, A. Thersi, S. Endersen & C. Wallumrod & H. Sten, A. Desplat, Bjork, F. Buttons, Krieg und Frieden, Thee Silver Mt. Zion, O. Arnalds & A.S. Ott, Blonde, Redhead, D. Labrosse & I. Mori & M. Tetreault, Elvis Presley, P. Jeck, Kid Koala, Primus, The Knife, Murcof, E. Karaindrou, Micachu & The Shapes & London Sinfonietta, O. Yoshihide

dźwięk - Rami Be'er, Alex Claude

kostiumy - Rami Be'er, Lilach Hatzbani

kierownictwo prób - Nitza Gombo

Przestrzeń ruchu podlegająca stałym zmianom. Puste przestrzenie, odrobina koloru, zbieżność. Krajobraz, spojrzenie, dotyk. Pamięć czasu i przestrzeni.

Energetyczna podróż do wnętrza ludzkiej natury

16 perfekcyjnie zsynchronizowanych tancerek i tancerzy pręży mięśnie w idealnie dopasowanych strojach. Sposób w jaki muzyka prowadzi ich ciała, działa na odbiorcę niemal hipnotycznie. Pomijając sporadyczne humorystyczne lub mroczne momenty *Horses in the sky* wyróżnia się wybitną jakością i wysublimowanym stylem. Efekt ten został osiągnięty dzięki harmonijnemu połączeniu światła, ruchu i kostiumów.

Choć scena skąpana jest w świetle, które rozprasza się na ciałach artystów, wyraźnie zaznacza się na niej punkt kontrastu. Proste stroje w kolorze beżu i bieli przyczyniają się do zacierania granicy płci, co nadaje specyficznej subtelności widowisku.

W nieoczywistej przestrzeni muzycznej zawarte zostały utwory artystów pokroju Björk czy Elvise Presleya, a także zaskakujące dźwięki banjo. Dyrektor artystyczny i choreograf Rami Be'er zachęca publiczność do znalezienia własnej interpretacji swojego dzieła

o zespole

Kibbutz Contemporary Dance Company (KCDC) to jeden z wiodących zespołów tanecznych na świecie, identyfikowany z dziełami jego dyrektora artystycznego Ramiego Be'era, którego niepowtarzalny choreograficzny charakter stał się wizytówką zespołu w kraju i za granicą.

Zespół KCDC został utworzony w 1973 roku przez Yehudit Arnon, która położyła podwaliny pod doskonale obecnie prosperujące międzynarodowe centrum tańca International Dance Village.

Siedziba zespołu i centrum tańca znajduje się w kibucu Ga'aton usytuowanym na wzgórzach Zachodniej Galilei w Izraelu. International Dance Village z prawie setką tancerzy z Izraela i zza granicy stanowi serce zespołu. Tancerze ci to członkowie zespołu głównego oraz drugiego zespołu (KCDC 2). Są również uczestnikami 5 i 10-miesięcznego międzynarodowego programu studiów tanecznych „Dance Journey”. Zespół jest także organizatorem letnich warsztatów tanecznych Summer Intensive Dance Program and Workshop skierowanych do tancerzy w wieku studenckim i szkolnym.

RAMI BE'ER

dyrektor artystyczny Kibbutz Contemporary Dance Company (KCDC), urodził się w rodzinie muzyków w kibucu Ga'aton w Izraelu. W dzieciństwie rozpoczął naukę gry na wiolonczeli, później studiował taniec u Yehudit Arnon, założycielki KCDC. Jako tancerz Be'er dołączył do KCDC w 1980 roku, a następnie w 1996 roku objął kierownictwo artystyczne. Od tego czasu stworzył ponad 50 dzieł choreograficznych dla zespołu. Jego kreacje zdobyły międzynarodowe uznanie, a sam Be'er otrzymał wiele nagród w Izraelu i za granicą. Pracował również z wieloma światowej sławy zespołami. Stworzył oryginalne choreografie między innymi dla: Graz Opera Ballet (Austria), Batsheva Dance Company (Izrael), Hungarian National Ballet, New Danish Dance Theatre (Dania), Staatsballett Berlin (Niemcy), Croatian National Ballet Theatre, Reykjavik National Ballet (Islandia), Tanzcompagnie Oldenburg (Niemcy), Ballett Basel (Szwajcaria), Balet Teatru Wielkiego w Poznaniu (Polska), National Theatre Ballet Brno (Czechy). Dla Be'era spektakl to jedność wielu różnych elementów. Dlatego poza choreografiami tworzy także scenografie i opracowuje koncepcje oświetlenia. Dzieła Be'era zapraszają widzów w podróż, w której mogą oni odnaleźć samych siebie. Mimo że autor oferuje wyimaginowaną wizję świata, pozostawia publiczności swobodę interpretacji opartej na indywidualnych przeżyciach i doświadczeniach.

Ballet Flamenco Sara Baras

Sombras

7, 8 czerwca 2019

reżyseria, kierownictwo artystyczne i choreografia - **Sara Baras**

artyści gościnni - **José Serrano i Tim Ries**

kompozytor - **Keko Baldomero**

scenograf - **Andrés Mérida**

tekst - **Santana de Yepes**

oświetlenia - **Óscar Gómez de los Reyes**

kostiumy - **Luis F. Dos Santos**

asystent choreografa - **María Jesús García Oviedo**

wykonawcy:

Sara Baras, José Serrano (choreograf własnych części), **María Jesús García Oviedo, Charo Pedraja, Cristina Aldón, Sonia Franco, Daniel Saltares, David Martín** ze specjalnym udziałem **Ary Malikiana**

zespół muzyczny: **Diego Villegas** (saksofon, flet i harmonijka), **Keko Baldomero, Andrés Martínez** (gitara), **Antonio Suárez, Manuel Muñoz "Pájaro"** (perkusja)

wokaliści - **Rubio de Pruna, Israel Fernández**

dyrektor muzyczny - **Keko Baldomero**

O spektaklu

Blisko dwugodzinne widowisko powstałe w ramach wyjątkowego jubileuszu – dwudziestej rocznicy istnienia Ballet Flamenco Sara Baras. Głównym motywem spektaklu jest „La Farruca” – taniec ten towarzyszył wszechstronnie uzdolnionej artystce z Kadyksu podczas całej 20-letniej kariery, kształtował jej osobowość sceniczną i przywiódł ją do punktu, w którym znajduje się obecnie. To dzięki „La Farruca” zdobyła uznanie na całym świecie i wciąż cieszy się opinią mistrzyni tego tańca. W *Sombras* wirtuozeria tańca łączy się z pełnymi dynamiki choreografiami (zarówno tradycyjnymi, jak i współczesnymi) i różnorodnymi rozwiązaniami technicznymi. Niepodważalnym atutem przedstawienia są również dekoracje, zaprojektowane przez artystę z Malagi Andrésa Méridę. Pełnią one istotną funkcję w całości inscenizacji, wypełniają przestrzeń kolorem i fakturą, a także dynamicznie dzielą przestrzeń sceniczną. Dzieła dopełniają odpowiednio dobrane oświetlenie oraz wspaniałe kostiumy, które dodatkowo podnoszą jakość widowiska.

Keko Baldomero, utalentowany gitarzysta z Kadyksu i dyrektor muzyczny zespołu, skomponował muzykę do spektaklu. Poza flamenco Baldomero sięga do dorobku muzycznego innych kultur, które kształtowały zespół na przestrzeni lat. Artyści zatańczą do muzyki na żywo, wykonywanej m.in. przez słynnego saksofonistę Tima Riesa i odnoszącego sukcesy międzynarodowe skrzypka Arę Malikiana. Gwiazda i założycielka zespołu Sara Baras odpowiada za reżyserię i większą część choreografii. Publiczność będzie miała okazję podziwiać na scenie także występy gościnnego artysty – José Serrano, wybitnego tancerza światowej sławy i autora choreografii, którą wykonuje w tym spektaklu.

BALLET FLAMENCO SARA BARAS

Palindrom artystycznej perfekcji.

Sara Baras rozpoczęła swoją podróż po największych światowych scenach ponad dwadzieścia lat temu w rodzinnym Kadyksie. Pierwsze kroki jako profesjonalna tancerka stawiała pod czujnym okiem swojej nauczycielki i jednocześnie matki Conchy Baras, która w największym stopniu wpłynęła na karierę gwiazdy. Nad rozwojem tanecznym Sary czuwali również inni wybitni nauczyciele w tym Ciro, Manolete, El Güito i Dania González. W 1998 roku Sara Baras założyła swój własny zespół – *Ballet Flamenco Sara Baras*, z którym stworzyła dotychczas 13 pełnowymiarowych spektakli, do których sama ułożyła choreografię: „Sensaciones” (1998, reż. Sara Baras), „Suenos de Sara” (1998, reż. Sara Baras), „Cádiz-La Isla” (1998, reż. Sara Baras), „Sueños” (1999, reż. Sara Baras), „Juana la Loca” (2000, reż. Luis Olmos), „Mariana Pineda” (2002, reż. Lluís Pascual), „Sabores” (2005, reż. Sara Baras), „Baras - Carreras” (2006, reż. Sara Baras i José Carreras), „Carmen” (2007, reż. Sara Baras), „Esencia” (2009, reż. Sara Baras), „La Pepa” (2012, reż. Sara Baras), „Medusa” (2014, reż. Sara Baras), „Voces” (2015, reż. Sara Baras). Zespół prezentował powyższe spektakle ponad 3 tys. razy na największych i najbardziej renomowanych scenach świata, czyniąc tym samym Sarę Baras jedną z najbardziej rozpoznawalnych ambasaderek hiszpańskiej kultury. Gwiazdy flamenco udało się zdobyć nie tylko uznanie krytyków, ale przede wszystkim miłość publiczności. Wśród najbardziej znamienitych scen i imprez, na których występowała Sara Baras można wymienić m.in. Sydney Opera House, Royal Albert Hall w Londynie, Państwowy Pałac Kremłowski w Moskwie, Teatro Real w Madrycie, Oktjabrsky Grand Concert Hall w Petersburgu, Théâtre des Champs-Élysées w Paryżu, Gran Theatre del Liceu w Barcelonie, Bunkamura Theatre i Theatre Orb w Japonii, Grand Theatre of Shanghai, Hong Kong Concert Hall, Międzynarodowy Festiwal w Edynburgu, Roman Theatre w Weronie, Partenon w czasie festiwalu Heracles Festival w Atenach, Thailand Cultural Center, Esplanade Theatre w Singapurze, Carnegie Hall i City Center w Nowym Jorku, Washington National Opera Theater i Kennedy Center w Waszyngtonie, Zellerbach Hall w San Francisco, Teatro Pícolo w Mediolanie, Teatro de Bellas Artes w Meksyku, Teatro Teresa Carreño w Caracas, Teatro de la Ópera w Buenos Aires, Palace of the Arts w Budapeszcie, Córumb Opera Berlioz w Montpellier, Municipal Theatre w Río de Janeiro oraz Municipal Theatre w Santiago de Chile. Sukces i popularność spektakli wśród publiczności pozwoliły na organizację długich serii występów m.in. w Madrycie, Barcelonie, Paryżu i Londynie. W ponad stuletnim Théâtre des Champs-Élysées w Paryżu *Ballet Flamenco Sara Baras* zaprezentował 10 różnych produkcji, z których każda była wystawiana przez miesiąc, a wszystkie spektakle były kompletnie wyprzedane. Tym samym Sara Baras zapisała się w historii paryskiego teatru jako artystka, która na jego scenie zaprezentowała najwięcej spektakli (łącznie ponad 200) i zgromadziła najliczniejszą publiczność (ponad 500 tys. widzów). W Sadler’s Wells Theatre w Londynie w czasie jednego sezonu zaprezentowała osiem różnych produkcji, z których każda grana była przez blisko miesiąc. W tym samym czasie artystka i jej zespół występowali w Royal Albert Hall w Londynie. Dotychczas zespół występował w Barcelonie z dziesięcioma różnymi widowiskami, z których każde można było oglądać przez prawie dwa i pół miesiąca, co w sezonie dawało ponad 70 spektakli. *Ballet Flamenco Sara Baras* był pierwszym prywatnym zespołem tanecznym, który został uwzględniony w programie Gran Teatre del Liceu w Barcelonie na otwarcie sezonu artystycznego 2007/2008. Dziesięć produkcji zespołu wystawiane było we wszystkich znaczących teatrach w Madrycie: Teatro Apolo, Teatro

Calderón, Teatro Coliseum, Teatro Lope de Vega. W czasie tych dziesięciu sezonów, grupa dała ponad 1000 spektakli łącznie dla ponad miliona widzów. Poza sezonami spędzonymi w madryckich teatrach zespół uczestniczył również w festiwalach takich jak Veranos de la Villa, Suma Madrid lub Creadoras, a także wielokrotnie prezentował się na deskach Teatro Real i Teatro de La Zarzuela.

Według corocznych raportów Sociedad General de Autores (organizacji zarządzającej prawami autorskimi twórców w Hiszpanii) spektakle *Ballet Flamenco Sara Baras* przyciągają największą liczbę widzów i przynoszą największe zyski ze wszystkich spektakli tanecznych w Hiszpanii. Dotychczas zespół miał okazję występować na deskach wszystkich najważniejszych teatrów w Hiszpanii, w tym m.in. Teatro La Maestranza w Sewilli, Teatro Arriaga w Bilbao, Teatro Campoamor w Oviedo, Palacio de Festivales w Santander, Gran Teatro Falla w Kadyksie, Kursaal w San Sebastian, Teatro Calinrón w Valladolid, Teatro de la Ópera w A Coruña, Teatro Cervantes w Madrycie, Teatro Principal w Saragossie, Auditorium w Palma de Mallorca, Teatro Benito Pérez Galdós w Las Palmas na Gran Canarii, Teatro Jovellanos w Gijón, Palau de la Música w Walencji, Auditorium w Vigo, Teatro Baluarte w Pampelunie oraz Centro Niemeyer w Avilés. We wszystkich tych teatrach zespół występował regularnie, święcąc wielkie triumfy.

Sara Baras miała okazję występować na scenie z takimi światowymi sławami jak Paco de Lucia (z którym występowała wielokrotnie), Rafael (z którym pracowała w telewizji i w teatrze), Chavela Vargas (z którą koncertowała w największych teatrach świata, takich jak Luna Park w Buenos Aires, Teatro Juárez w Guanajuato w Meksyku, Palau de la Música w Barcelonie, Ró Loco w Tuluzie czy Gran Teatro Falla w Kadyksie i z którą współtworzyła dwa pamiętne koncerty w hołdzie Federico Garcii Lorki w Huerta de San Vicente, w domu rodzinnym rodu Lorca), Alejandro Sanz (u boku którego wielokrotnie występowała gościnnie), Ainhoa Arteta i Isabel Rey, z którymi współtworzyła spektakle stanowiące fuzję opery i flamenco, będące jednocześnie zapowiedzią późniejszego widowiska „Baras-Carreras”, w którym występowała u boku uznanego tenora José Carrerasa. Spektakl z udziałem solisty operowego prezentowany był na całym świecie, w tym również w Royal Albert Hall przy wsparciu Josep Carreras Foundation.

Sara Baras założyła własną wytwórnię płytową Saba Danza, by móc nagrywać ścieżki dźwiękowe do własnych spektakli. Pierwszym nagraniem była ścieżka do widowiska „Juana la Loca”. Zespół rejestruje własne spektakle i wydaje je na płytach DVD. Do tej pory wydano m.in. spektakl „Mariana Pineda” zarejestrowany w Teatro Calderón w Madrycie, „Sueños” z Gran Teatro Falla de Cadiz, „Sabores, para Concha mi madre” z Teatro Apolo w Madrycie, „Juana La Loca” zarejestrowana w wyjątkowej scenerii Ogródów Sabatiniego Pałacu Królewskiego w Madrycie czy „La Pepa” w Teatro Compact w Gran Vía w Madrycie. We współpracy z fotografem Peterem Müllerem wydała album „Sueños” zawierający zdjęcia z trasy koncertowej z 2005 roku oraz krajobrazy związane z Don Kichotem, w 500. rocznicę wydania powieści. Wraz z fotografem Jose Luisem Álvarezem wydała kolekcję albumów o spektaklach „Carmen” i „Juana La Loca”.

Sara Baras występowała w licznych filmach, m.in. „Flamenco Women” w reżyserii Mike’a Figgisa, „Escuela de Seducción” Javiera Balaguera, „Iberia” oraz „Flamenco Flamenco” Carlosa Saury, czy „El sueño de Eleanor” Lluísa Danesa. Prowadziła również program „Algo más que Flamenco” dla TVE, stacji hiszpańskiej telewizji narodowej.

Tancerka była również twarzą kampanii reklamowych wielu znanych marek, takich jak: Triumph, Filodoro, El Corte Inglés, Magno, Cartier, Cruzcampo, Carbonell, Kinder i Madryd 2016. Była także twarzą regionu Andaluzja w kampanii władz regionalnych i wzięła udział w kampanii zapobiegania pożarom lasów. W sezonie świątecznym 2011/2012 wzięła udział w kampanii reklamowej marki Freixenet, a firma MATTEL stworzyła lalkę Barbie Sara Baras. Tym samym Sara Baras była pierwszą Hiszpanką, na podobieństwo której zaprojektowano lalkę Barbie.

Sara Baras jest laureatką wielu nagród i wyróżnień będących zarówno uhonorowaniem jej pracy, jak i uznaniem dla jej wkładu w promocję kultury hiszpańskiej na świecie. Wśród najbardziej znaczących wyróżnień wymienić można: National Dance Prize 2003, 5 nagród Max Award w kategorii sztuk

performatywnych, Creativity Prize przyznawaną przez Samorząd Regionu Madryt i fundację Camilo José Cela, Médaille de Vermeil przyznawaną przez Radę Miasta Paryża (jako najwyższe wyróżnienie), Złoty Medal w dziedzinie sztuk performatywnych od John Fitzgerald Kennedy Foundation z siedzibą w Waszyngtonie (wręczoną przez króla Juana Carlosa w Pałacu Zarzuela w Madrycie), Galileo Prize 2000 „za życie poświęcone tańcu” (przyznane przez władze miejskie Florencji), Złoty medal Andaluzji, Złoty Medal Kadyksu, Srebrny Medal przyznany przez Radę Miejską Saragossy, przyznanie tytułu Iberoamerykańskiego Ambasadora Kultury przy Iberoamerykańskim Sekretariacie Generalnym. Artystka uczestniczyła w Światowej Wystawie Filatelistycznej organizowanej w Madrycie i została uhonorowana przez pocztę hiszpańską limitowaną serią znaczków – jako pierwsza tancerka flamenco, która za życia dostała takiego wyróżnienia.

H I S Z P A
P O L S K A
2 0 1 9

SYDNEY DANCE COMPANY

ab [intra]

18, 19 czerwca 2019

muzyka - **Nick Wales**

choreografia - **Rafael Bonachela**

scenariusz i kostiumy - **David Fleischer**

reżyseria światła - **Damien Cooper**

*Proces twórczy rozpoczął się serią improwizacji z zespołem, podczas których nakłaniałem tancerzy, aby otworzyli się na siebie, uruchamiając wszystkie zmysły; aby dali sobie wzajemnie maksimum uwagi, polegali na instynktach, a następnie postarali się zawrzeć te emocje w pisemnej formie. Ten tekst stał się scenariuszem tańca – transferem energetycznym między myślą i ciałem. W *ab [intra]* tancerze dzielą się swoją intymnością, obnażają swoje emocje, są autentyczni, a przez to piękni i poruszający. Oni są sensem i siłą tego przedstawienia. Nie sposób nie wspomnieć również o Damienie Cooperze (oświetleniowiec), Davidzie Fleischerze (scenarzysta, kostiumy) i Nicku Walesie (kompozytor), bez których ten spektakl nie mógłby mieć miejsca. Dziękuję im za ich wrażliwość i zaangażowanie w realizację tego wyjątkowego projektu. **ab [intra]** jest moją pierwszą od 6 lat pełnowymiarową choreografią. Moim celem było zatrzymanie w spektaklu energii i mocy, jakie czuję za każdym razem, gdy przekraczam próg sali baletowej. Myślę o *ab [intra]* (z łac. od wewnątrz) jak o łączniku między światem wewnętrznym i zewnętrznym. To coś więcej niż energia, pojawiająca się przy uzewnętrznianiu conceptów i idei. Ta sfera tańca reprezentuje energię, która pochodzi z interakcji między tymi dwoma światami. Moje wrodzone instynkty pełnią bardzo istotną rolę w procesie tworzenia. Steruję mną od początku do końca twórczego aktu: od momentu uchwycenia inspiracji, przez wszystkie etapy pracy, aż do efektu finalnego. Właśnie ten głęboko intuicyjny proces i towarzysząca mu energia stały się fundamentem dla spektaklu *ab [intra]*.*

Rafael Bonachela

O zespole

Taniec zmienia człowieka. To coś więcej niż bycie świadkiem pięknych rzeczy, więcej niż spotkanie ze sztuką. Taniec jest początkiem wspianiaej przemiany.

Podczas spektakli gościnnych w Joyce Theatre w Nowym Jorku, w Teatrze Wielkim w Szanghaju, w Teatrze im. Stanislavskiego w Moskwie, jak również w rodzimej Operze w Sydney zespół udowodnił, że ich produkcje nie pozostawiają nikogo obojętnym. Silna motywacja będąca wynikiem zachwyconej publiczności oraz duma z reprezentowania Australii dały tancerzom pewność i moc, które uczyniły ich jednym z najważniejszych na świecie zespołów baletu współczesnego. Ojcem chrzestnym tego sukcesu jest Dyrektor Artystyczny Rafael Bonachela, autor wielu znakomitych choreografii i kierownik zespołu. Sydney Dance Company czerpie także z dorobku innych choreografów, m.in. Jacopo Godani, Alexandra Ekmana, Gideona Obarzanka i Chenga Tsunga-Lunga, a także kompozytorów: Bryce'a Dessnera, Nicka Wales'a czy Ezio Bosso.

Sydney Dance Company skupia wokół siebie dużą społeczność tancerzy, niebędących w zespole na stałe, jednak ich wkład w rozwój grupy jest nieoceniony. Zgodnie z ideą, jaka przyświeca wszystkim członkom Sydney Dance Company, taniec drzemie w każdym z nas, wystarczy obudzić w sobie żywioł. W ramach największych publicznych warsztatów w Australii blisko 70 000 osób rocznie ma szansę poczuć taneczną pasję. Międzynarodowy program edukacyjny oferuje strategiczny program nauczania dla dzieci i młodzieży, obejmujący solidne przygotowanie warsztatowe, jak również kształcenie akademickie. Zespół został założony w 1969 roku przez tancerkę Suzanne Musitz. Początkowo grupa nazywała się po prostu Dance Company, jednak po objęciu kierownictwa przez Graeme'a Murphy'ego oraz jego partnerkę Janet Vernon dokonano zmiany nazwy na Sydney Dance Company. Para choreografów zarządzała zespołem 30 lat i w tym czasie wyniosła go na wyżyny profesjonalizmu. Murphy i jego współpracownicy stworzyli choreografie, które oczarowały australijską publiczność, choć nie tylko, bowiem zespół był pierwszą grupą tańca współczesnego, której udało się wystąpić w Chińskiej Republice Ludowej.

Od 2009 r. zespołem kieruje dyrektor hiszpańskiego pochodzenia, Rafael Bonachela. Przez 9 lat jego działalności zespół umocnił swoją pozycję. Wszyscy jego członkowie, włączając kompozytorów, muzyków, tancerzy, choreografów i samego Bonachelę cieszą się opinią ludzi kreatywnych, których cechuje szczególna wrażliwość artystyczna. Zespół odwiedza także wsie i małe miejscowości, organizując pokazy w lokalnych szkołach.

RAFAEL BONACHELA

dyrektor artystyczny, choreograf

Od momentu objęcia funkcji Dyrektora Artystycznego i głównego choreografa Sydney Dance Company w 2009 roku Bonachela stworzył 16 spektakli baletowych, które weszły na stałe do repertuaru grupy. Ponadto, zachęcił do współpracy wielu wybitnych lokalnych oraz zagranicznych choreografów, by razem stworzyć unikalne spektakle tańca nowoczesnego.

Bonachela zaczynał edukację w Barcelonie, później robił także karierę jako tancerz i asystent choreografa w legendarnym zespole Rambert Dance Company. W 2006 roku założył Bonachela Dance Company (BDC) i jednocześnie został artystą-rezydentem w Southbank Centre w Londynie. Choreograf może pochwalić się wieloma nagrodami, zdobytymi zarówno na swoim kontynencie, jak i w innych zakątkach świata. W 2005 r. otrzymał australijską nagrodę *Helpmann Awards* za spektakl *Frame of Mind* w kategoriach „najlepsza choreografia” i „najlepsze dzieło taneczne”. W roku 2012 choreografia *2 One Another* zdobyła nagrodę *Green Room Awards* w kategorii „najlepszy zespół”. Rok później Bonachela zdobył nagrodę *Australian Dance Award* za „wybitne osiągnięcia choreograficzne” oraz za „najlepszy występ zespołowy”.

W 2013 zaangażował się w głośny performance artystyczny pod tytułem *13 pokoi*. Stworzył choreografię dla dwojga performerów: Jennifer Allory i Guillermo Calzadilli, współpracował także z Mirą Calix przy tworzeniu instalacji pod tytułem *Inside There Falls* w centrum sztuki współczesnej Carriageworks. Jednym z ostatnich jego realizacji jest kontrowersyjna instalacja taneczna z 2017 r. zatytułowana *Nude Live*, w której tancerze występują nago.

W tym samym roku Bonachela został uhonorowany przez Króla Hiszpanii Krzyżem Oficerskim oraz Orderem Zasługi Cywilnej. Szersza publiczność może kojarzyć choreografa ze wspólnych projektów m.in. z Kylie Minogue, Tiną Turner, Sarah Blasko czy Katie Noonan.

AUSTRALIAN EMBASSY

Zespół Sydney Dance Company jest wspierany przez Rząd Australii za pośrednictwem jego organu finansującego i doradczego Australia Council

**SYDNEY
DANCE
COMPANY**

THE TOKYO BALLET

The Kabuki

22, 23 czerwca 2019

muzyka: **Toshiro Mayuzumi**

choreografia: **Maurice Béjart**

muzyka: **Toshiro Mayuzumi**

dekoracje i kostiumy: **Nuno Corte-Real**

Japońskie Noh, Kabuki i Bunraku są najstarszymi sztukami scenicznymi, jakie można oglądać w dzisiejszych czasach. Kabuki to wyjątkowe zjawisko wśród sztuk scenicznych, powstał w XVII w., a jego rozwój nastąpił w wieku XVIII. Dziś Kabuki to swoisty estetyczny wyznacznik i niewyczerpane źródło inspiracji. „Chushingura” to opowieść o 47 roninach – to teatralne arcydzieło uznane nie tylko w Japonii, ale na całym świecie.

Głęboko zakorzeniona w folklorze japońskim historia, która stanowi podstawę unikalnej choreografii, potwierdza niezmienną naturę człowieka.

O zespole

Tokyo Ballet został założony w 1964 roku. Zaczynał jako firma wykonawcza dla absolwentów jednej z pierwszych w Tokio klasycznych szkół baletowych, Tokyo Ballet Gakko. Wkrótce wyreżyserował go Tadatsuko Sasaki. Sasaki wyobrażał sobie dużą firmę z dobrze wyszkolonymi tancerzami i rozwijał więzi z międzynarodową społecznością baletową. W 1966 r. Firma rozpoczęła swoją pierwszą zagraniczną trasę koncertową do Rosji, gdzie została dobrze przyjęta.

Pierwsza europejska trasa koncertowa miała miejsce w 1970 roku. Międzynarodowe zespoły baletowe zostały wkrótce zaprezentowane w Tokio, a Tokyo Ballet rozszerzyło swoją międzynarodową trasę koncertową. Wymiana kulturalna obejmowała pracę z międzynarodowym choreografem. Tokyo Ballet ma obecnie 15 dzieł Maurice'a Béjarta w repertuarze; Béjart przekazał wiele wykonawczych praw do swoich dzieł do Tokyo Ballet.

Japońskie Noh, Kabuki i Bunraku są najstarszymi sztukami scenicznymi, jakie można oglądać w dzisiejszych czasach. Kabuki to wyjątkowe zjawisko wśród sztuk scenicznych, powstał w XVII w., a jego

rozwój nastąpił w wieku XVIII. Dziś Kabuki to swoisty estetyczny wyznacznik i niewyczerpane źródło inspiracji. „Chushingura” to opowieść o 47 roninach – to teatralne arcydzieło uznane nie tylko w Japonii, ale na całym świecie. Głęboko zakorzeniona w folklorze japońskim historia, która stanowi podstawę unikalnej choreografii, potwierdza niezmienną naturę człowieka.

THE KABUKI

Choreografia tego spektaklu oparta na teatrze Kabuki – niezwyklej formie sztuki, rytuale, gdzie mity przenikają do codziennego życia, a postaci z japońskich legend wkraczają w realny świat. Ich obecność koi egzystencjalne lęki ludzkości współczesnego świata. Czas przestaje istnieć; wszyscy jesteśmy roninami. Podczas zgłębiania tej wspaniałej opowieści zdałem sobie sprawę z konieczności zrozumienia religijnych aspektów pokoju. Finałowa ceremonia Samurajów, „Seppuku” jest jednocześnie zaklęciem na cesarza, hymnem opiewającym Buddę i wielką Nicością.

Maurice Béjart

Agency for Cultural Affairs, Government of Japan

TEATR WIELKI W ŁODZI

z-ca dyrektora ds. artystycznych
KRZYSZTOF MARCINIAK

SEZON 2018/2019

plac Dąbrowskiego, 90-249 Łódź

e-mail: teatr@teatr-wielki.lodz.pl

www.operalodz.com

BIURO OBSŁUGI WIDZÓW

czynne od poniedziałku do piątku: 8.00 – 16.00

tel. 42 633 31 86

tel./fax: 42 639 87 49

e-mail: widz@teatr-wielki.lodz.pl

KASY BILETOWE

czynne od poniedziałku do soboty: 12.00 – 19.00

niedziele i święta (gdy grane jest przedstawienie):

15.00 – 19.00

tel. 42 633 77 77

Autor plakatu LSB oraz spektaklu „Cisza”: Mariusz Andryszczyk

XXV Łódzkie Spotkania Baletowe

odbywają się pod Honorowym Patronatem

Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Andrzeja Dudy

Patronat Honorowy
Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej
Andrzeja Dudy

XXV Łódzkie Spotkania Baletowe

dofinansowano ze środków

Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.

instytut muzyki i tańca

taniec POLSKA [pl]
cały polski taniec

